

Arrest

nr. 273 774 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verkreeg op 16 april 2014 een recht op verblijf in functie van haar moeder.

Op 18 april 2018 nam de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 13 juni 2018 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die met een beslissing van 13 september 2018 werd geweigerd. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 11 juni 2021 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met haar moeder. Met de thans bestreden beslissing van 8 december 2021 wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. Ze luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.06.2021 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): R. H. A.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 30.10.1994

Geboorteplaats: Paramaribo

*Identificatienummer in het Rijksregister: **

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

*Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Nederlandse moeder, de genaamde N., O. R. M. (RR. *) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid Van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

-Attest OCMW Laakdal dd. 16.06.2021 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van attest geen beroep heeft gedaan op het OCMW + document RVA dd. 12.07.2021 : betrokkene geen werkloosheidsdossier heeft

-Attest OCMW Laakdal dd. 16.06.2021 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen beroep heeft gedaan op het OCMW

-De Voorzorg, uitkeringsattest dd. 17.08.2021 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode van mei 2021 tot juli 2021 invaliditeitsuitkeringen heeft ontvangen

-Document MI-GLIS dd. 21.07.2021: uit onderzoek in de openbare registers, voor zover kon worden nagegaan, niet is gebleken dat enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht staat op naam van betrokkene staat geregistreerd.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Als bewijs van onvermogen werd er een document van MI-GLIS dd. 17.07.2021 voorgelegd. Dit attest is opgemaakt nadat betrokkene Suriname heeft verlaten, de relevantie van het attest kan dus niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat betrokkene haar eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het

buitenland. Er dient opgemerkt te worden dat er uit het voorgelegde document geen enkel informatie bevat over de economische activiteiten van betrokkene of enige andere vorm van inkomen, of gebrek daaraan. Wat de financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst betreft, zijn er ook geen bewijzen voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.06.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Ook het ten laste zijn in België is niet aangetoond. Uit nazicht van de databank Dolsis blijkt dat betrokkene sinds 06.09.2021 zelf tewerkgesteld is bij de firma Transformics bvba. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 40BIS VREEMDELINGENWET: EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd door verwerende partij genomen omdat verwerende partij stelt dat verzoekster had moeten aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, daar zij ouder is dan 21 jaar.

De voorliggende verblijfsaanvraag betreft een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]”

Thans is verzoekster inderdaad ouder dan 21 jaar, doch verzoekster kwam België binnen in 2013 en diende haar eerste aanvraag tot gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet in op 09.07.2013, dewelke werd goedgekeurd waarna zij haar F-kaart verkreeg. Zij was toen beneden de leeftijd van 21 jaar. (stukken 3-4)

Voor 2013 verbleef zij reeds met haar moeder in Nederland. Zij kwam als tienjarig meisje de Schengenzone binnen en heeft sindsdien altijd bij haar moeder verbleven en heeft Nederland, noch België niet meer verlaten!

Op een gegeven moment werd het verblijf van verzoekster en haar moeder ingetrokken, wegens vermeende afwezigheid van de moeder in België. Dit bleek evenwel een vergissing, waarna de moeder opnieuw werd ingeschreven in het rijksregister. Zij ontving een nieuwe E- kaart.

Alleszins verkreeg de referentiepersoon dus opnieuw verblijf, doch dezelfde rechtzetting voor verzoekster bleef uit. Verzoekster vroeg dan ook opnieuw de gezinshereniging aan met haar moeder op 11.06.2021. Deze aanvraag werd geweigerd op 08.12.2021; dit betreft de thans bestreden beslissing, (stuk 1)

Op datum van deze laatste (huidige) aanvraag was verzoekster inderdaad ouder dan 21 jaar. Doch dit doet niets terzake; verwerende partij heeft deze leeftijdsvereiste verkeerdelijk toegepast, in strijd met bovengenoemde wetsartikelen en in strijd met de rechtspraak hierover!

De leeftijdsgrens van 21 jaar dient immers beoordeeld te worden op het ogenblik dat de verzoeker België is binnengekomen. Immers, een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar is of ouder moet voor gezinshereniging bewijzen dat hij in het herkomstland financieel ten laste was van de Unieburger of Belg die hij komt vervoegen. Maar die voorwaarde geldt niet als de descendent vóór zijn aankomst in België jonger was dan 21 jaar (RvV 26 januari 2017, arrest nr. 181.327).

Volgens artikel 40bis Vreemdelingenwet geldt er dus géén bijkomende voorwaarde van ‘ten laste’ zijn voor (klein)kinderen jonger dan 21 jaar. Als de descendent dus nog geen 21 jaar was vóór zijn aankomst in België, kan DVZ niet eisen dat de betrokkene bewijst dat hij reeds in zijn herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, aangezien die voorwaarde toen nog niet gold. Door dat laatste niet te onderzoeken, en enkel te focussen op de afhankelijkheid in het herkomstland, heeft DVZ zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden, oordeelde de RvV (o.a. RvV 29 februari 2016, arrest nr. 163.233 en RvV 30 juni 2015, arrest nr. 148.917).

De RvV baseert zijn rechtspraak op arresten van het Europees Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, arrest nr. C-423/12, Reyes t. Zweden en HvJ 9 januari 2007, arrest nr. C-1/05, Jia t. Zweden).

In casu kwam verzoekster België binnen in 2013, waarna zij op 09.07.2013 een aanvraag tot gezinshereniging met haar moeder indiende, dewelke werd goedgekeurd waarna zij in het bezit werd gesteld van haar F-kaart. Dit blijkt zeer duidelijk uit het administratief dossier. (stukken 3-4)

Op 09.07.2013 was verzoekster 20 jaar oud en dus beneden de leeftijd van 21 jaar, waardoor zij - in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in de bestreden beslissing - óók niet in het kader van voorliggende aanvraag dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon in het land van herkomst. Dit is

Verwerende partij stelt dit eigenlijk zélf in de bestreden beslissing:

"Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine of het tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. "

Verwerende partij erkent dus zélf dat, wanneer men het 'ten laste zijn' dient te bewijzen, dit betrekking heeft op de situatie van afhankelijkheid in het verleden. Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat verzoekster bij de komst naar België nog géén 21 jaar oud was, waardoor de voorwaarde van afhankelijkheid toen niet gold! Logisch, verzoekster kwam reeds als tienjarig meisje de Schengenzone binnen, en in 2013 naar België, en heeft steeds bij haar moeder ingewoond!

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Het middel is om deze reden gegrond.

6.

Paragraaf 4, 2de lid Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. "

Verzoekster maakte in het kader van haar aanvraag de volgende documenten over m.b.t. deze voorwaarde de volgende documenten over:

-Attest De Voorzorg waaruit de invaliditeitsuitkering van de referentiepersoon blijkt (zo'n 1.400,00 euro), alsook de aansluiting bij de ziektekostenverzekering, (stuk 5)

-Attesten OCMW Laakdal + attest RVA waaruit blijkt dat noch de referentiepersoon, noch verzoekster ooit al enige uitkeringen of financiële steun hebben genoten, (stuk 6)

Er werd met andere woorden aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen om er voor te zorgen dat men niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. Ook hun eventuele ziektekosten zijn gedekt + men toonde aan dat men in het verleden nooit ten laste was van het OCMW, wat - gelet op de stabiele en regelmatige inkomsten van het gezin - ook een garantie biedt voor de toekomst.

Het hebben van voldoende bestaansmiddelen wordt bovendien niet betwist door verwerende partij.

7.

Wat verwerende partij tot slot wel nog aanhaalt ter weigering van de aanvraag is het feit dat verzoekster zelf economisch actief is.

Doch dit aspect sluit aan op hetgeen reeds werd gezegd over de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar. Daar verzoekster op het ogenblik van binnenkomst in België de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt had, diende zij het 'ten laste zijn' niet aan te tonen en was zij in de mogelijkheid om te werken!

Verzoekster verwijst hiervoor naar hetgeen onder punt 5 werd gesteld.

Alle voorwaarden uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° en §4. 2de lid Vreemdelingenwet zijn dus voldaan: de referentiepersoon beschikt duidelijk over voldoende bestaansmiddelen gelet op de aard en de

regelmaat van haar inkomsten + verzoekster diende het 'ten laste zijn' niet aan te tonen gelet op het feit dat zij op datum binnenkomst in België en op datum aanvraag gezinshereniging (09.07.2013) de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt had.

Het tegendeel stellen getuigt van een gebrekkig onderzoek en een compleet foutieve toepassing van de wet, waardoor verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: *'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'*

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, hetgeen volgens haar niet het geval is.

Verzoekster stelt daar tegenover dat zij, omdat zij in België is binnengekomen in 2013 en haar eerste aanvraag tot gezinshereniging op grond van deze bepaling indiende toen zij nog geen 21 jaar oud was, de leeftijdsvereiste verkeerd werd toegepast. Door enkel te focussen op het niet aangetoond zijn van de afhankelijkheid in het herkomstland, is de bestreden beslissing onwettig, zo stelt zij.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeksters eerste aanvraag tot gezinshereniging met haar moeder resulteerde in de afgifte van een F-kaart. Verzoekster wijst er zelf op dat het verblijfsrecht van de moeder werd ingetrokken wegens haar vermeende afwezigheid in België en dat zij daardoor ook haar afgeleid verblijfsrecht verloor. Verzoekster stelt verder dat dit berustte op een vergissing die later, voor wat betreft haar moeder, werd rechtgezet, maar zij kan geen antwoord geven op de vraag waarom deze "rechtzetting" ook niet op haar situatie, als houder van een afgeleid verblijfsrecht werd toegepast. Uit niets blijkt dat zij daarom heeft verzocht. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing die een einde stelde aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden van 18 april 2018. Verzoeksters bewering, zonder meer, dat zij België nooit zou hebben verlaten, waarmee zij alludeert op het feit dat zij steeds haar moeder heeft begeleid, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen, temeer nu tussen de beëindiging van haar verblijfsrecht en het indienen van een nieuwe aanvraag meer dan drie jaar tijd is verstreken.

De thans bestreden beslissing is het resultaat van een nieuwe aanvraag die verzoekster indiende op 11 juni 2021, op een moment waarop zij 26 jaar oud was.

Haar standpunt omtrent het tijdstip waarop de door de wetgever gestelde leeftijdsvoorwaarde en de daaraan verbonden voorwaarde van het ten laste zijn, in aanmerking dient te worden genomen vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarvan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Verder blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat het, specifiek wat betreft een leeftijdsvereiste, de datum is waarop het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging wordt ingediend die als uitgangspunt moet worden genomen (cf. mutatis mutandis HvJ 16 juli 2020, C-133/19, C-136/19 en C-137/19, § 47). Een andere datum dan deze van indiening van een verzoek tot gezinshereniging als uitgangspunt nemen, om te beoordelen of een leeftijdsvoorwaarde is vervuld, is moeilijk verenigbaar met de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid (cf. HvJ 17 juli 2014, nr. C-338/2013, § 17). Het Hof van Justitie heeft ook reeds geoordeeld dat voor de beoordeling van andere voorwaarden de situatie van het familielid van een burger van de Unie in aanmerking moet worden genomen *"op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen"* (cf. HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, § 22).

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat haar leeftijd op de datum van haar aankomst in België als uitgangspunt diende te worden genomen. Zij kan zich evenmin beroepen op de aanvraag die zij kort na haar binnenkomst had ingediend. Immers, deze aanvraag leidde aanvankelijk dan wel tot de erkenning van haar verblijfsrecht, doch dit werd, zoals reeds gesteld, beëindigd op 18 april 2018 omdat niet langer aan de voorwaarden van het verblijfsrecht werd voldaan. Verzoekster is

niet in rechte getreden tegen deze beslissing. Aldus heeft zij er zelf aan bijgedragen dat het verblijfsrecht dat haar in 2014 werd verleend in het licht van de toen geldende voorwaarden, teloor is gegaan. Overigens, zoals reeds gesteld, beweert verzoekster wel, doch toont zij niet aan, dat zij vanaf dan tot nu de hele tijd haar moeder heeft begeleid.

Uit het voorgaande blijkt dat de leeftijd op het ogenblik van de aanvraag waarover dient te worden beslist geldt. *In casu* gelden dus de voorwaarden voor een +21- jarige, zodat verzoekster moet aantonen dat zij ten laste is van haar moeder. De rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst doet daaraan geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat verzoekster verder geen concrete argumenten aanvoert tegen de beoordeling, in de bestreden beslissing, dat uit de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon nu zij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen heeft voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat om te concluderen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat het motief over de eigen tewerkstelling van verzoekster overtollig is. Verzoeksters betoog over dit motief is in die zin niet relevant, net zomin als haar uiteenzetting over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

2.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar, de

referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleden (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

3.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hier totaal geen onderzoek naar gedaan heeft. Nochtans woont verzoekster hier reeds op legale wijze sinds 2013! (stukken 3-4)

Zij heeft steeds (ook reeds voordien in Nederland) bij haar moeder ingewoond, wat bovendien wordt erkend in de bestreden beslissing daar men er naar verwijst dat verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen.

Bovendien heeft zij hier haar leven opgebouwd. Zij volgde hier een opleiding (stuk 7) en werkt hier, wat ook wordt erkend in de bestreden beslissing.

In Suriname heeft zij niets of niemand; indien zij alhier geen verblijfsrecht kan bekomen, wordt zij gedwongen om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid. (stuk 8) Ook dat betreft een schending van haar privé leven.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dit vertaalt zich in het wettelijk criterium van het ten laste zijn voor kinderen vanaf 21 jaar. Derhalve werd de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De verwerende partij moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.

Voorts moet nog worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in zich draagt, zodat ze niet met zich meebrengt dat verzoekster van haar moeder wordt gescheiden.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS